

TOT LIEFDE GEBOREN.

Die Liebe sprosst aus zarten Keimen
Und ihre Blüten welken nie

(KÖRNER.)

Tot liefde geboren ben ik.... van af mijn eerste bestaan.
Liefde sloot mij in haar zachte armen, o die armen
zoo rein — zoo blank.

Als het viooltje, ontluikend tusschen groene schut-
blaadjes.... zoo kinderlijk lachend in stouten bloemen-
trots.... daar prijkt het tusschen teere gezellinnetjes....
niet wetend van ruwheid.... van haat niet droomend.

In die lieflijk-zwoele sfeer doen de zuchtjes van klein
geluk de blaadjes trillen.

Ziet.... het is de ontkiemende liefde, de pas ontlokene,
die in de morgenschemering van het nieuwe leven zorgenvrij
staart naar de geluksweelde van rondom, als de vlindertjes
haar wakker kussen en voldaan het jonge oog weer sluit,
insluimerend onder het zacht geneurie van bloem en
plant....

Liefde koestert het kind, het zorgt voor 't nog zoo jeugdig
leven, dat reeds zichzelf voedt met hare levenssappen.

Het kind leert liefde en zoekt liefde, die zoete bron van
reine geneugte.

Doch 't leven.... ach!.... het biedt niet slechts liefde....
daar in donkere gestalte staat haar vijandin, die daar prijkt